

אולם

שכולו

דממה

באולם הגדול, על ססלי בית-ספר ארוכים, יושב קהל מגוון ומקשיב מתוח להרצאה. כשנכנס מאוין מאחר הוא סוגר את הדלת בשקט, ומתקדם על קצות האצבעות אל סוף האולם, לתפוס מקום על אחד הספסלים, בהשתדלו לא להפריע לקהל.

בדרך הוא נתקל בספסל, משתטח על הרצפה וגורר אחריו את הספסל. הוא מתרומם בשקט, כולו מסמיק, מבויש בגלל ההמולה שעורר. אך איש אינו שם לבו אליו — איש לא שמע את הרעש צורכי האזניים.

ורק אז נזכר המבקר, כי בא אל מועדון החרשים-אילמים, בתלאביב.

המועדון: אולם התעמלות חשוף וקר של בית הספר העממי קלישר. על הקירות מורכבים סולמות התעמלות, על הרצפה כמה עשרות ספסלים.

כאן מתכנסת, שלוש פעמים בשבוע, חברת אנשים, שהרכבה ככל חברה אחרת: פקידים, פועלים, בחורות, עקרות-בית, נערים, שרק דבר אחד יחסר להם: כושר השמיעה.

המועדון נוסד לפני שש שנים ע"י כמה חברים, שהיו רגילים להפגש בבת-יקפה, בכל מקום ציבורי אחד, שיכלו להתבודד בו בצוותא. לפני חצי שנה, ביחד עם נטולי שמיעה מחיפה וירושלים, הקימו אגודה ארצית.

את הפגישות הרגילות אפשר הערוך באולם ההתעמלות, אך הוא אינו מתאים לכל הפעילות החברתיות. אין ציוד לבידור, ספרייה או מכשירי ספורט. ביקשו את המוסדות

ה"מועדון": רוב האנשים האלה מוצאים, כי העולם החיצוני אכזר וחסר-הבנה. לכן, מתכנסים הם מדי פעם נפילה משלהם: אולם התעמלות קר ושומם של ב"ס.

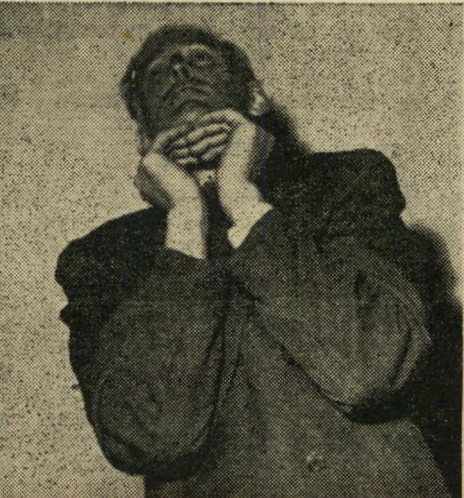
ישיבת ההנהלה. חברי המרכז הארצי וחברי מועצת סניף תל-אביב, של אגודת החרשים-אילמים, מתווכחים ביניהם על בעיות האגודה. אחדים מדברים, אמנם, בשפת ידים, אך יש גם כאלה (מימין) המבינים איש את רעהו, לפי תנועות השפתיים, השיטה החדשה ביותר.

לעזור בהקמת מקום מתאים. התשובה היתה: אין תקציב. גם כשביקשו כי מוכיר האגודה ישעוב את מקצועו, כדי לספל בעניני החברים במוסדות, במקומות העבודה ובמשרדי הממשלה) ייחשב עובד סוציאלי של משרד הסעד, ניתנה אותה התשובה.

בזמן שארצות רבות בעולם מקבלות אחריות ציבורית מסויימת, על צרכי נטולי השמיעה, חייבים החרשים בארץ לדאוג לעצמם, כמיטב יכולתם הדלה.

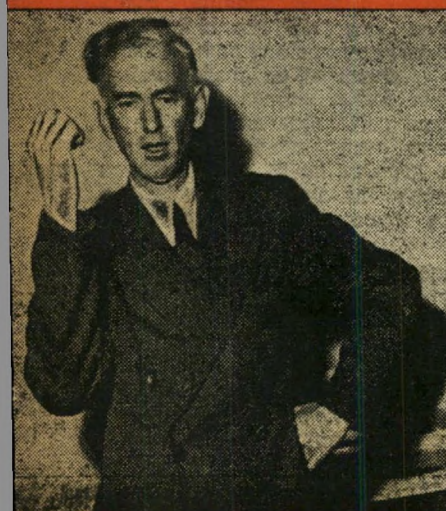
במשך כל חייהם, נתקלו החרשים ביחס של רחמנות או התעלמות מצד הצבור הרחב. עוד בהיותם ילדים, הביטו בהם האנשים כבעלי מום אומללים. במקום למצוא את הצורה המתאימה לעזור להם, העניקו להם רחמנות, שכעבור זמן מה החתימה בנפשם של החרשים הסביך נחיתות חריף.

ועתה, השלימו יובם עם ההנחה המקובלת, כי חירש הוא סהכרח אילם. הם נכנעו לפני חזמת הדממה, הסובבת אותם; ויתרו גם על אפשרות לפרוץ את החומה, לפחות בכיוון אחד — האפשרות לדבר אל הזולת. בראותם כי אזניהם חסרות תועלת, כבלו גם את לשונם.

2. התעוררתי: ידי גיששו בא פלה, ולא

1. ישנתי לי שנת ישרים והנה פתאם —

8. השבתי יאשתנע, עד שהב

7. לקרוא את הכתוב בה. זה היה